

SUMARI

PRIMERA PART. I VISQUEREN FELIÇOS PER SEMPRE MÉS	5
Capítol 1. De com el príncep Almaric decideix casar-se amb la princesa Queralt.....	7
Capítol 2. De com la felicitat existeix només en els contes i no en la vida real.....	13
Capítol 3. De com amb el temps l'amor creix... o decreix, que és el més normal!	17
Capítol 4. De com el príncep i la princesa van esdevenir dos estranys	21
Capítol 5. De com la Queralt confessa a l'Almaric que ja no se l'estima	25
Capítol 6. De com el príncep marxa de palau i s'encamina a les muntanyes.....	29
SEGONA PART. L'ERMITÀ QUE DEIA QUE ERA REI	35
Capítol 1. De com l'ermità explica al príncep Almaric què és un rei de debò.....	37
Capítol 2. De com l'Almaric i l'ermità s'asseuen a xerrar davant d'una olivera.....	43
Capítol 3. De com l'ermità parla al príncep del regne de Terradepau	49
Capítol 4. De com el príncep Almaric coneix la Bartomeva, una tortuga parlant	53

Capítol 5. De com en Guiu proposa que la tortuga acompanyi el príncep	57
Capítol 6. De com el príncep i la tortuga inicien el seu camí.....	61
 TERCERA PART. EN EL REGNE DE TERRADENGANY	67
Capítol 1. De com el príncep Almaric acaba en una presó immunda	69
Capítol 2. De com el rei Dolos explica al príncep que és millor viure enganyat.....	73
Capítol 3. De com el rei de Terradengany parla a l'Almaric del vitriol dolç	79
Capítol 4. De com el príncep Almaric retroba la Bartomeva i l'allibera.....	85
Capítol 5. De com la Bartomeva salva la vida al príncep Almaric	91
Capítol 6. De com el príncep se sent content de tenir la tortuga per companya	95
 QUARTA PART. EN EL REGNE DE TERRANCÚNIA.....	99
Capítol 1. De com l'erupció d'un volcà separa el príncep i la tortuga	101
Capítol 2. De com el príncep intenta avisar del pe- rill els vilatans.....	105
Capítol 3. De com un nen pren el Còdex dels Vene- rables al príncep	109
Capítol 4. De com el príncep descobreix que l'ene- mic es troba en un mateix	113
Capítol 5. De com el príncep refusa la proposta de la reina Lisa	117
Capítol 6. De com el príncep està ben bé a punt de morir decapitat.....	123

CINQUENA PART. EN EL REGNE DE TERRADUBTANT.....	129
Capítol 1. De com una serp impedeix al príncep tornar a Terragradosa.....	131
Capítol 2. De com el príncep acaba a la cabana d'un bosc on viu una bruixa.....	135
Capítol 3. De com una bruixa salva la vida al príncep amb un cataplasma.....	139
Capítol 4. De com el príncep puja a la Mola a la recerca de la veritable salut.....	143
Capítol 5. De com la bruixa revela la seva identitat al príncep.....	149
Capítol 6. De com un fet inesperat ajuda el príncep a continuar endavant.....	153
 SISENA PART. EN EL REGNE DE TERRATRISTA.....	 159
Capítol 1. De com el príncep se sent corprès davant la immensitat del desert.....	161
Capítol 2. De com el príncep perd l'esperança de sortir amb vida del desert.....	165
Capítol 3. De com uns mercaders donen una notícia terrible al príncep.....	169
Capítol 4. De com el rei Pothos diu a l'Almaric que la vida és una estafa.....	175
Capítol 5. De com al rei Pothos li succeeix quelcom realment extraordinari.....	181
Capítol 6. De com el príncep conversa amb en Gaudfred, el metge del rei Pothos.....	189
 SETENA PART. EN EL REGNE DE TERRADEPAU.....	 197
Capítol 1. De com el príncep explica la seva il·lusió a la Bartomeva.....	199
Capítol 2. De com la tortuga Bartomeva anuncia la seva pròpia mort al príncep.....	207

Capítol 3. De com l'Almaric camina vers una serra pedregosa en forma de drac.....	215
Capítol 4. De com el príncep arriba al desert blau..	221
Capítol 5. De com el príncep es pregunta quin és el veritable miratge	225
Capítol 6. De com el Còdex dels Venerables desapa- reix per sempre més	227
Epíleg. Verba volant, scripta manent.....	231
Addenda. Citacions del Còdex dels Venerables	235

CAPÍTOL I

DE COM EL PRÍncep ALMARIC DECIDEIX
CASAR-SE AMB LA PRINCESA QUERALT

—**Q**UÈ'T DARAN PEL MÓN, ALMERIC? —preguntava el rei Martí al petit dels seus fills.

—Hòsties consagrades! —contestava dòcil el noi, esperant la riulla d'aprovació que seguia sempre la coneguda resposta.

El príncep Almaric vivia en un palau reial, sempre obedient a la voluntat dels seus pares, que n'estaven prou orgullosos. Era complaent en tot, submís... modèlic! I, encara menut, muntava tan bé a cavall que feia goig de veure'l. “No camvis mai, fill meu”, li pregava la mare, la reina Beatriu. Tanmateix, així que s'anava fent gran, l'infant va començar a mostrar una inconvenient fal·lera per les lletres. S'afigurà de ser trobador i recórrer d'altres terres explicant romanços en corts llunyanes, cantant històries d'amor i de coratge, versificant les proeses d'insignes herois. Sentia que ell no havia nascut ni per manar ni per vessar sang en el camp de batalla, així que, de mica en mica, descurà la seva formació de príncep, amagant-se per llegir els maleïts llibres de poesia i filosofia.

—Coi de xiguet! Dixa de lligir i antrena't amb l'aspasa —l'instava el rei Martí sempre que el veia arraulit en un racó, amorrat a la lletra—. No hu sigos un dropo!

—Tinc butllofes a les mans, pare... I estic cansat!

—Cansat? Els cansats fan la feina!

Així mateix. Per al sobirà de Terraferma ser gaudul era la qualitat més detestable en un individu, ja fos senyor o vassall, i la pesa el pitjor dels mals, capaç per si sol d'anorrear la prosperitat del regne. Als seus dominis calia aixecar-se ben d'hora per aprofitar el dia amb tasques productives: els pagesos llauraven la terra, els nobles s'entrenaven amb les armes i els religiosos resaven, però tots plegats acomplien les seves obligacions quotidianes amb una exemplar diligència. Recrear-se massa en el descans, l'ociositat, era allà poc menys que una tara ignominiosa. Sí, el treball havia fet pròspera Terraferma, i més enllà de les seves fronteres o provinent del mar, re de bo: només pirates, dropos i tarambanes. I aquell fill seu, ai Déu meu, en devia d'estar una mica, de tarat, sempre abocat a fantasies i a ocupacions inútils, “perdent lo temps en parides”, que deia el bo d'en Martí, amb resignada condescendència.

I el disgust de la reina Beatriu no era pas menor, perquè, fastiguejat davant la vida còmoda i banal del palau, l'Almaric l'avergonyia saltant-se els protocols i posant-se la roba dels criats i del bufó en comptes d'usar les distingides vestimentes reials. A més, es negava en rotund a participar en les caceres, que tant delectaven els homes de la cort, i criticava per exagerats els festins en què cada dos per tres la família s'atracava. Un dia fins i tot va fer bocins una llança que li havien regalat per fer-ne petites talles amb un ganivet. Com si volgués ser un artista! “Ai, Déu meu, que tot se sap! Què dirà la gent?”, s'exclamava la Beatriu, preocupada per uns comportaments tan poc convencionals i descarats. “Si almenys se n'amagués! Aquet Almeric meu és un aixalabrat!” Perquè d'un infant reial se n'espera certa estima per la pompa palatina, però sobretot formalitat, un mínim respecte per les bones maneres i les tradicions inveterades. Altrament es dona mala imatge i s'és la riota de tothom.

En aquest context, és clar, l'Almaric se sentia sol, no sols allunyat de les expectatives dels pares, ans també distant dels gustos dels seus dos germans. El gran es deia Osvald. El temps que l'Almaric es passava llegint sirventesos, el príncep Osvald sortia a caçar conills i perdiu amb el seu falcó. Res de fer volar coloms com aquell tòtil, ell! Tot semblant a l'ocell rapinyaire, es mirava els camps terrafermencs i feia comptes de quan es podrien apujar encara els impostos als pagesos a fi de recaptar més i omplir de veritat les migrades arqués reials. “Re a canvi de re! Aquet és lo principi de tota negociació!”, proclamava. Endemés, l'Osvald tenia, tot sigui dit, grans idees per augmentar el rendiment d'aquelles terres: perquè no n'hi havia prou amb treballar, calia que el treball fos eficient: feia falta canviar les antigues arades romanes per unes de més eficaces, fer servir cavalls per llaurar, més ràpids que no els bous, alternar diversos cultius en les parcel·les per no esgotar els camps... Expeditiu de mena, hauria estat content d'enviar a la forca els que ell anomenava paràsits i incompetents.

Per la seva banda, el germà mitjà era també diferent als altres dos. D'ençà que tornà de pelegrinar a Sant Jaume de Galícia, el príncep Amadeu tenia la ceba de matar infidels i heretges. Imaginava arribar a ser un rei guerrer que comandaria tots els ordes militars i alliberaria la basílica del Sant Sepulcre. Allà, en aquell indret sagrat, l'enterrarien després d'haver-ne estat un honorable protector. Imbuït d'idealisme i fervor religiós, l'Amadeu trobà un grup de seguidors fanàtics i anava d'aquí cap allà castigant més innocents que descreguts al crit de “Déu hu vol!” i d'altres proclames altisonants d'un mal gust similar. Perquè sí que calia treballar com deia el pare, però no per aconseguir bones collites i omplir-se la panxa. Aquests eren ideals minsos, baixos, decadents. Per a l'Amadeu era just i necessari esforçar-se per aconseguir la victòria de la ciutat de Déu, per esclafar d'una vegada per totes qualsevol

reducte de paganisme i superstició. En opinió seva, tot el que no fos combatre el pecat era, senzillament, vanaglòria.

Sí, així era. Mentre l'Osvald ideava noves quotes per als vassalls i alguna excusa per poder confiscar-ne els béns, l'Amadeu s'emprovava cilicis i treia llustre al seu elm. I l'Almaric prou anava també a la seva, concebent, però, aventures que no escauen a prínceps ni a reis assenyats i, el que era pitjor, sense que ningú el fes passar per l'adreçador. En aquesta manca de sentit pràctic, en aquesta preocupant confusió mental semblava seguir fil per randa els passos de l'oncle Guiu, germà bastard de la seva mare i ovella negra de la família. Perquè en Guiu de Terraferma, a qui tots tenien per mig boig (per al rei Martí sols era un dropo més), va fer-se a la mar per tal de conquerir un regne llegendari. I d'allà, de les aigües turqueses del Dolç, d'aquell mar que els terrafermencs de bé desconeixien tant com menyspreaven, en Guiu no en va tornar mai ni se'n van tenir més notícies. La Beatriu, que era neguitosa de mena, només feia, doncs, que patir davant les motivacions impròpies que, dia rere dia, arrelaven amb força al cor del seu plançó. "A vere si faràs com un que jo sé... No't vulgos assemblar al faltat de ton oncle, aquell pocassustància!", no es cansava de repetir la pobra reina. "Aumon no minjaràs guatlles i aringades com aquestes... Aumon com a casa, Almeric!", proclamava el seu pare.

No tenia encara barba espessa quan a la cort va córrer la veu que el petit dels tres infants reials es relacionava amb una de les dames de companyia de la reina Beatriu. La donzella, que es deia Melibea, era una mica díscola i no esmerçava temps en vestits i tafaneries com les altres, ans com ell era aficionada a la lectura. "Mira què va dir Jesús, Almaric: «considerate lilia quomodo crescunt non laborant non nent...» —I, en acabat, reia múrria, picant-li l'ullet.— Què creus que en diria ton pare d'aquest enaltiment impropri

de la inactivitat? Si se n'assabenta, potser declararà apòcrifs Mateu i Lluc d'un cop de ploma, quin un!”

Tanmateix, les prometedores converses literàries de l'Almaric i la Melibea s'acabaren de la nit al dia quan ell va anunciar de manera inesperada el seu casament amb la princesa Queralt, primogènita i hereva del tron de Terragradosa. La pobra Melibea es va quedar ben bé amb un pam de nas i no fou pas l'única. Els reis restaren també sorpresos i amoïnats de debò, perquè Terragradosa no era ni de bon tros un regne de gaire anomenada i, pel que hom deia, “sempre estan de festa”. A més, de la princesa Queralt no en tenien majors referències i és prou sabut que qui es vol casar, molt s'hi ha de pensar. No obstant això, a l'Almaric li van faltar cames per córrer a demanar el consentiment patern. Així, sense encomanar-se a Déu ni al diable, per tal com, fet i fet, ni la noia era un bon partit ni ell n'estava allò que es diu enamorat. I llavors què, doncs? Havia bastat que la infanta en qüestió concedís els seus favors al jove príncep i que aquest trobés roí desentendre-se'n tot seguit. Més quan la Queralt havia perdut no feia gaire el seu pare, desnucat fatalment en caure de la cavalcadura. “Ara no li puc pas donar l'asquena, pobreta. Em necessite!” No pocs van veure que aquests motius tan migrats no prometien res de bo per a l'avenir de la parella, però l'Almaric, quin sòmines, s'obligà al compromís, a voler, en fi, el que no volia i va convèncer-se que allò que sentia era amor de veres.

El Martí i la Beatriu intentaren per tots els mitjans que el benjamí de casa, la nineta dels seus ulls, es repensés una decisió que consideraven sens dubte precipitada i del tot improcedent. “No veus que no saben què són los panadons, podé ni fer coca amb samfanya no saben, aquells cagamandúrries!”, observava el rei. “Déu meu, Déu meu... dis-me am què mos ham ativotat!”, s'exclamava la reina. Però els renys d'un i les ploradisses de l'altra no van acon-

seguir frenar l'Almaric, decidit a tirar pel dret amb la seva aprovació o sense: "Ja vos la podeu ben cumfitar la vostra benedicció!"

Nogensmenys, els monarques van acabar desembutxacant les despeses del casori. Perquè, "al cap i a la fi, Martí, què vols que't digui, millor aquet matrimoni de pacotilla q'aquella història amb la donzella, la Melibea, sí, home, la llunàtica amb la que tothora llegien la Bíblia... Quina deshonra, t'ho imagines? De tirar andavant, allò sí q'hauria sigut gros!"

© Marcel·lí Mora Vilaltella, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2019
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: gener de 2019
ISBN: 978-84-1303-050-0
DL: L 9-2019
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.